

csak szombat este van, jól van, feleltem, aztán mégis inkább otthon maradtam, de mivel ilyen már évek óta nem csináltam, egész kibírható volt, különösen, hogy bevettem egy Xanaxot, illetve a biztonság kedvéért rögtön kettőt is.

Szerencsére másnap Lepke végre hazajött Skandináviából, ahonnan már hetek óta olyan üzeneteket küldözgetett, hogy segítség, foglyul ejtette egy gigantikus Fjörle kanapé, ám most kiderült, hogy ez volt élete turnéja, és most haladéktalanul el akarja mesélni. Több okból is nagyon örültem neki, mert Lepke nemcsak a másik legjobb gyerekkori barátom volt a Dóra mellett, hanem a legszórakoztatóbb ember, akit ismertem. Tízéves korunkban ismerkedtünk meg Siófokon, a pedagógusok ötös számú SZOT-üdülőjében, ahol mind a ketten anyukánkkal nyaraltunk, és nap mint nap együtt ebédeltünk a második turnusban. Lepke akkoriban feltűnően sovány kisfiú volt, gyerekszínész és magántanuló, mert negyedikre az összes hatodik kerületi iskolából kirúgták, annak ellenére, hogy anyukája magas pozíciót töltött be nemcsak a kerületi tanácsban, hanem a Hazafias Népfronton belül is. Mindig nagyon elegánsan, fehér térdzokniban, fekete kantáros rövidnadrágban és frissen vasalt fehér ingben járt, magázta a gyerekeket, és kisztihanddal köszönt a kislányoknak. Én voltam az egyetlen, aki cserébe nem rugdostam meg, hanem mindennap több órán keresztül hallgattam rögtönzött operett- és bábelőadásait, mert amíg én például edzésre jártam, és *E. T.-s* és *Csillagok háborúja*-s kártyákat, naptárokat és egyéb ereklyéket gyűjtöttem, mint minden normális gyerek

a nyolcvanas években, addig az ő ideálja Honti Hanna és Latabár Kálmán volt, falát pedig egy sétapálca, egy lornyon és a *Csárdáskirálynő* című film részletei díszítették. Zenei ízlése az elkövetkező évek során mit sem változott, ahogy a korhoz sem került közelebb, amiben tévedésből a világra jött, így amikor egy Dave Gahan-rajongó egyszer megkérdezte tőle: „Mode-os vagy?“, azt válaszolta, hogy nem, nem vagyunk gazdagok. Akkor nagyon megverték, így azóta szókincsének bővítése, illetve naprakészen tartása is feladataim közé tartozott. Sajnos nem mindig vagyok én sem elég naprakész, így a múltkor is nagyon megszidott, hogy nem tájékoztattam a „becsípődött” ige jelentésmódosulásáról, mert akkor az egész beszélgetés alatt nem azt figyelte volna, hogy partnerének vajon mije fájhat, a dereka vagy a csigolyája, és ráadásul miért bólogat egyfolytában, és teszi hozzá mindig, hogy oké, rendben.

Lepke élete bizonyos szempontból megvalósult gyerekkori álmom, hiszen most is ugyanazt csinálja, amit anno, bábozik, operettet énekel, és legfontosabb mértékadó forrása továbbra is én vagyok, bár építő jellegű tanácsaimon rendszerint halálra sértődik. Mindehhez pedig egy hiperaktív, diktatórikus vonásokat felvonultató, végtelenül önző személyiséggé vált, aki saját és környezete idejét általában percnyi pontossággal beosztja. Ebből gyakran támadtak konfliktusaink, ma azonban kifejezetten hálás voltam, amikor délelőtt felhívott, és ismertette a programot, hogy akkor ma délután pontban 15:30-kor átjön hozzám. Először beszél kicsit magáról, elmeséli részletesen a turnét, és a mappáját is hozza, rajta az elmaradhatatlan pillangómatricával, ami

a kocsijától kezdve mindenét díszítette, benne pedig az ünneplő újságcikkkel és dicshimnuszokkal, hogy lás- sam, nem holmi dali társulattal, ahogy a múltkor fogal- maztam, hanem a Zauber der Operettével és a Krakkói Szimfonikusokkal járta többek közt Hankot, Porvoot, Kotkát és Kokkolát. Ezekben a legalább Miskolc mé- retű nagyvárosokban pedig mindenhol kirobbanó siker és ünneplő tömeg fogadta őt és az olyan nemzetközi hírnévnek örvendő művészeket, mint például Angelika Wolf, Wojtek Philipp vagy Jadviga Duda a két kutyá- jával, akik minden turnén ott ülnek vele a buszban, a nézők pedig nem a helybeli öregek otthonának a la- kói voltak, ahogy azt meglehetősen rosszindulatúan előrevetítettem, hanem a helyi Scalák és Burgtheaterek törzsközönsége. Miután pedig elegendő figyelmet szenteltem művészetének, és beláttam, hogy van ak- kora tehetség, mint a Dóra, és kellően elszégyelltem magamat azért, hogy őt ennek ellenére semmiben nem nézem meg, Dórát viszont mindenben, megoszt majd velem még egy nagyon fontos titkot, amit a telefonban nem mondhat el. Végül pedig néhány apróbb feladatot kell teljesítenem, amelyeken a jövője és a boldogsága múlik, és ha nem haragszom, akkor nálam alszik, mert elromlott a fűtése, és a lakásában jelenleg mínusz nyolc fokot lehet mérni.

Nem szóltam semmit, örültem, hogy az elkövet- kezendő tíz-tizenkét órában egyáltalán nem kell majd önmagammal foglalkoznom, épp csak megemlítettem, hogy valamikor feljön a Bóna egy könyvért, és meg- kérdeztem, hogy miért nem 15 óra 22 perckor érke- zik, a feltoluló kommentárokat viszont, úgymint hogy

Miskolc mióta nagyváros, vagy hogy nem beszélék
fennül, úgyhogy részemről bármit tartalmazhat a helyi
kritikai visszhang, magamba fojtottam. Azt a kérdést
sem feszegettem, hogy valóban, Dórát tényleg mindenben
megnézem, aminek legfőbb oka az, hogy olyan darabokban
játszik, amik egyébként is érdekelnek. Viszont, ha jól
emlékszem, már őt is számtalan alkalommal láttam
halkodni, többek közt a Mozart hajón, általában húsz
rémült tekintetű osztrák nyugdíjas között, akiket
sikerült becsalogatni az ungarisches folklórprogramra,
és akik aztán halálra vált tekintettel nézték, ahogy a
hatvan év körüli, Döbrögi uram testalkatú, sztreccsna-
drágba préselt szólótáncos nagy fújtatások közepette
be tudja-e fejezni a csárdást, vagy ott a helyszínen
kap szívrohamot. A kettőjük a színházhoz és a szí-
nészethez való viszonyulásának különbségeire sem
hívtam fel a figyelmét, hogy amíg a Dóra folyamatosan
olvas, görcsöl, szorong, kísérletezik, vizsgálja, keresi
és feszegeti önmaga határait, egyszerűen ő maga a két
lábón járó Sztanyiszlavszkij-módszer, ami nem mondom,
hogy időnként szintén nem tud elviselhetetlen lenni,
addig ő még arra sem teszi a fáradságot, hogy mondjuk
eljárjon énektanárhoz, vagy szerény, tizenöt éve változatlan
repertoárját egy-két új dallal bővítse. A Dóra ráadásul
sosem elégedett magával, akkor sem, ha a közönség és a
kritikusok céhe is a tenyerén hordozza, ellentétben
vele, akinek szilárd meggyőződése, hogy operettet csak
egyféleképpen lehet énekelni, szegény megboldogult
Rátonyi Róbert legrosszabb pillanatait idéző stílusban.

Lepke pontban fél négykor be is csöngetett, beszélt
kicsit magáról, és megmutatta a képeket, ahol arcára

fagyott mosollyal áll, mint Joker a *Batman*ből, néhány, az átlagnál természetesebb táncosnő között, akik állítólag a vilniusi Operaház címzetes magántáncosai. Finoman érdeklődtem, hogy a turné előtt megoperáltatta-e a sérvét, és gyúrt-e kicsit, mert emlékeim szerint annak idején azért rúgták ki az Interoperettből, mert ahelyett, hogy a partnernőjét a lába között forgatta volna könnyedén és elegánsan, a földön görgette, és a szubrett eltorzult arccal sziszegte felé aközben, hogy „Légy csókom, szerencsém, légy a takaros menyecsském”, hogy „a kurva anyád baszd szájba, te gecsi”. Lepke erre az apró epizódra egyáltalán nem akart szót vesztegetni, inkább elmondta, hogy most mindenütt telt ház fogadta őket, és a finnek tombolva hallgatták a *Gräfin Mariza*, a *Fledermaus* vagy a *Zigeunerbaron* részleteit, és kifejtette azt is, hogy lehet, hogy a Dóra éjszakai, nagyon alternatív felolvasószínháza érdekel egy-két retkes lábú bölcsészlányt és néhány csimbókhajú hippit, a népnek azonban az kell, hogy Juliska die Mariska aus Buda-Budapest, arról nem is beszélve, hogy Honvéd banda mit Trompeten.

Valahogy megint kibírtam, hogy ne szóljak semmit, csak annyit kérdeztem, hogy nem voltak-e nyelvi nehézségei, mivel legjobb tudomásom szerint mint diszlexiásnak a nyelvtanulás alól mindig felmentése volt. Azt mondta, egyáltalán nem, sőt már perfekt német, és két nap után önállóan ki tudta fúrni a menedzserüket, akiknek előadásonként harminc eurót kellett volna perkálni a semmire, úgy, hogy odament a turné vezetőjéhez, és elmagyarázta neki, hogy das Impresszario nicht arbeite, das Impresszario grosze Holiday, úgylahogy zurück zu Hause, mégghozzá schnell, és valóban, másnap már pakolt is.

Miután Lepke úgy ítélte meg, hogy kellő képet kaptam immár Európa-szerte közismert munkásságáról, megragadta mind a két kezemet, alig tudtam kirántani, és olyan modorossággal kezdte mesélni a titkot, hogy többször rá kellett szólnom, ez itt most nem a mosoly országa, beszéljen normálisan, vagy legalábbis próbáljon meg. Kiderült, hogy szerelmes, megtalálta az igazit egy huszonnyolc éves lengyel klarinétművész, bizonyos Katarzyna Kozaczyk személyében, és máris nyitotta ki újra az albumát egy jellegtelen vonásokkal megáldott, seszínű hajú, vázatestalkatú, rémült tekintetű lány képénél, aki ráadásul legalább két fejjel magasodott fölé, és az egyik képen kertészfarmert, a másikon kertészfarmerszoknyát, a harmadikon kertészfarmersortot viselt. Jó, csattant fel Lepke, mielőtt bármit mondhattam volna, az öltözködésén lesz mit csiszolni. Hát azon lesz, feleltem. Nem gyönyörű, fuvolázta, maja ptíca, maja cerdca. Tessék, kérdeztem. Kismadaram, kisszívem, válaszolta Lepke ingerülten, legyenek szíves, ne tegyek úgy, mintha nem érteném, mert ez így van oroszul is, vagy legalábbis hasonlóan. Gratulálok, mondtam, de mi ebben a titok, semmi, felelte, csak úgy izgalmasabban hangzik, viszont segítenem kell Katarzyna meghódításában, mert ő egy igazi tudós, zenetörténetből doktorál vagy mit csinál, a buszon egyfolytában olvasott, tehát majdnem olyan intelligens, mint én. Még mindig nem egészen értem, mondtam, mit akar tőlem, zenében komoly lemaradásokkal küzdök, és különben is, már megint összetéveszti az intelligenciát a műveltséggel.

Mindegy, felelte, azt szeretné, hogyha most azonnal megírnék egy körmönfont, angol nyelvű e-mailt a számomra ismeretlen lánynak, amiből kiderül, hogy ő is milyen intelligens, és milyen széles körű ismeretekkel rendelkezik a lengyel kultúráról. De hát ő nagyon intelligens, mondtam, nálam sokkal, de sokkal jobban kezeli a váratlan helyzeteket, viszont miért akar rögtön hazugsággal indítani, hiszen mind a ketten tudjuk, hogy olvasni nem szokott, gyerekkorában is csak a Cilike-történeteket szerette. Igaz, pár éve megpróbálkozott *A világ legnagyobb...* sorozattal, de csak a vonatablásokig és a tragikus szerelmekig jutott, a tengeri katasztrófákhoz már nem volt türelme, filmekből pedig csak a színes, szinkronizált, szélesvásznú, lehetőleg egy szálon futó történeteket szereti. Amellett pedig miért íránk angolul, hiszen épp az előbb említette, hogy az elmúlt hónapban a némettudását nulláról perfektre sikerült felfejlesztenie, és már szépen halad a lengyelrel is.

Lepke kommentárjaim nagy részét megválaszolatlanul hagyta, viszont úgy érezte, gúnyolódok rajta, ezért megkért, hogy válasszak, mit mondjon el, a hét vezér történetét, a *Der sieben Ungarische Führert*, a *Falu végén kleine pab sein, aber spiele die zimbalistot*, vagy pedig csillogtassa meg drámai vénáját, és szavalja el Attila Joseftől a *Nicht habe Vater, nicht habe Muttert*. A röhögést pedig legyen szíves, és azonnal hagyjam abba, és inkább soroljam fel, mi jut eszembe Lengyelországról, mert ő csak annyit bírt mondani, hogy Lolka és Bolka, arról is kiderült, hogy Lolek und Bolek. Mondtam, az antiszemitizmus, na, de komolyan, szólt rám, komolyan, feleltem, és már láttam, hogy Lepke éppen újra

megsértődni készül, amikor csöngettek, és megjött a Bóna a könyvért, így Lepke rögtön letámadta, hogy azonnal mondja meg, mi az első, ami eszébe jut Lengyelországról. Az antiszemizmus, válaszolta a Bóna, de aztán összeszedte magát, és elkezdte sorolni a listát, Lepke pedig rám förmedt, hogy ugye jegyzetek, hogy a kozákok, meg a Hmelnickij Bogdán és a vérengzések, Jaruzelski, Szolidaritás, Zbigniew Boniek, Grzegorz Lato, Bem apó, Bogusław Linda, *A márványember*, fehér sportzokni, *Három szín: kék*, Mészáros Márta, átható, édes aftershave-szag, János Pál-kép a falon, Radio Maryja, *Gazeta Wyborcza*, vodka, még több vodka, kurva sok vodka, szép arc, nagy segg, oldalt elválasztott szőke haj, szex szövetpapucsban, Tata Kazika, kurwy, kispolski, nagypolski, oroszellenesség, németellenesség, zsidóviccek, gettőlázadás, mindenekelőtt pedig Polak, Węgiel, dwa bratanki.

Én ebből kit ismerek, kérdezte Lepke, amikor a Bóna befejezte a felolvasást, mert ő csak a János Pált, ki az a Grzegorz Lato például? Hogyhogy ki, a legnagyobb lengyel focista, mondta a Bóna. Jó, akkor őt kihagyhatjuk, felelte Lepke. Kicsodát, a Grzegorz Latót, soha, tiltakozott a Bóna, neki minden Lengyelországgal kapcsolatos felsorolásban benne kell lennie, még hozzá az első helyen, meg annak is, hogy minden lengyel lány szűz, mert a pápa rájuk parancsolt, ráadásul fogamzásgátlót sem szedhetnek hasonló okokból, viszont kimagaslóan és odaadóan űzik a seks orálét, mert úgy gondolkoznak, mint a Clinton-ügy vizsgálóbizottsága: a szopás nem számít. Ő már csak tudja, volt egy csajja, Agnieszka, aki mellett maga Mély Torok is csak

gyenge kezdőnek minősült volna. Nahát, hogy a Bóna milyen indiszkrét, háborgott Lepke, mintha ő lenne a két lábon járó biedermeier illemkódex, és mintha nem is ő mesélgetné előszeretettel lépten-nyomon, hogy az egyik nőjétől már leszakad az ujja, a másik meg annyira szőrös volt, hogy belenyúlt bugyijába, aztán meg csodálkozott, jé, hogy került bundakesztyű a kezére, ráadásul júliusban. Kasia egyáltalán nem olyan, folytatta, sőt éppen az elképesztő tisztasága fogta meg, már ne is haragudjak, ő a klarinétján kívül mást a szájába sosem venne, mint én meg a barátnőim, menjen a picsába, válaszoltam. Hát, akkor izgalmas éjszakák várnak rá, gratulált a Bóna, ugyan már, annyi minden más is van egy kapcsolatban, felelte Lepke, például mi, kérdeztük.

Hát a mély lelki kötődés és a tartalmas beszélgetések, mondta Lepke, mire mind a ketten úgy néztünk rá, hogy bevallotta, igen, igazából még nem történt semmi, pedig esténként igazán kitett magáért, minden előadáson valami apró ajándékkal kedveskedett a lánynak, például ezüstgyűrűvel, medállal, tél közepén számocával, az öltözőjébe küldetett mindennapi virágcsokrokat nem is számítva. Kasia azonban teljességgel elzárkózott, csak az utolsó este engedte magát meghívni Pori legdrágább éttermébe, mert régi álma volt, hogy megkóstolja a rénszarvashúst meg a poronkäristyst vagy mit. Igaz, a számla kétnapi gázsijába került, de hát tudom ugye, hogy milyen nagyvonalúan bánt mindig is a nőekkel. Persze hogy tudom, feleltem.

Ami így is volt, pontos nyilvántartást vezettem minden nő minden elfogyasztott ebédjéről és vacsorájáról, a délutáni kávézásokról nem is beszélve, azóta, hogy Lep-

ke valamikor a rendszerváltás környékén elkezdett csajozni. Valamiért már akkor is az volt a meggyőződése, hogy a lányokat rögtön az első randin, amit általában nem követett második, valami puccos helyre kell elvinni, és különleges gasztronómiai élménnyel elkápráztatni. A kudarcba fúlt esték után általában azonnal felhívott, és beszámolt arról, hogy Búza Tímea például szűzerméket evett iparművész módra 1020 forintért, ami abban az időben elképesztő összegnek számított, Dénes Juditka pedig az újonnan nyílt Atrium Hyatt cukrászdájában Melba kelyhet aranyáron sárgadinnye carpaggióval, mielőtt tájékoztatta volna Lepkét arról, hogy sajnos még nem jutott túl előző kapcsolatán. És te mit rendeltél, kérdeztem, hogyhogy mit, kérdezett vissza, egy pohár szódavizet.

Aztán Lepke lediktált egy levelet, vagy legalábbis megpróbálkozott vele, de szerencsére együttes erővel sikerült megértetnünk vele, hogy lehet, hogy nem minden lánynak, talán még a tiszta, romlatlanoknak sem jön be manapság az, hogy álmaimban valahol már jöttél felém. Úgyhogy csak annyit írtunk, hogy Lepke egész délután Adam Mickiewicz verseit olvasta, legjobban a *Pan Tadeusz* tetszett neki, valamint kedvenc írójától, Jerzy Andrzejewskitől a *Hamu és gyémántot*, most pedig indul az Örökmozgóba a Kiesłowski retrospektív sorozatra. Mellékelten pedig küldtünk neki egy linket a *Három: kék* zenéjével és egy Mickiewicz-idézetet, bár fogalmunk sem volt, mit jelent az, hogy „Razem, młodzi przyjaciele...! W szczęściu wszystkiego”, csak olyan jól hangzott, legalábbis Lepke tolmácsolásában, bár kicsit sok volt benne a mássalhangzó-torlódás. A Bónával az-

zal nyugtattuk magunkat, hogy ha Katarzyna csak fele annyira intelligens, mint ahogy azt Lepke állítja, egész biztos, hogy némi humort azért felfedez a levélben, és nem bántódik meg, vagy legalábbis nem nagyon. Arra a lehetőségre viszont egyáltalán nem számítottunk, hogy minden szót komolyan vesz, és néhány hónap múlva, amikor kéz a kézben andalognak Krakkó utcáin, átszellemült arccal áll majd meg Andrzejewski szobra előtt, hogy na Tomikasz, hát nézd meg, ki van itt. Fogalmam sincs, feleli Lepke, miután nagy nehezen ki bírja silabizálni a nevet. Jaj, dehogynem, nézd meg jobban, hát a kedvenc íród, mondja Kasia, Tutsek Anna, kérdezi Lepke meglepetten.

Aztán Lepke felhívta a lányt az e-mail címe végett, mi pedig a Bónával arcunkra szorított párnával ültünk, hogy ne hallatsszon be a telefonba a röhögés, én pedig különösen örültem, hogy ezek szerint már minden kétséget kizáróan jobban lehetek. Dobri vicsór, dobranocs, gügyögte Lepke a telefonba. Ich bin das strasse tak meine Kopf záge, was machts du, Kasia, meine schöne Mädchen, meine Liebe. Kohán cse. Tak. Hol egy papír meg egy toll, rivallt rám. Ne a földre dobd, hanem ide add a kezedben! Nyicsivo, nyicsivo. Májá drúzjá nicht normál. Ich bin mit zweimál durák, zweimal idiotkú. Sajnos. Ja, weather. Schöne. Nicht kalte, nicht hot. Und dort? Jawohl, kalte. Ferstéhen. Mittagessen? Ja, nyam, nyam. Tak. Grosze nyam. Dobre, dobre. Möhteszt du komm mit du a Budapest meine eisprincess? Meine herzproblem? Tak? Tak tak. Tvóje ódzi zer schön, dzsikúje, zer, dzsikúje tak tak. Komme schnell, tcsüssz, kussoljatok már, baszd meg!

Aztán a Bóna elment, és még mindig csak este hat volt, így Lepke kitalálta, hogy menjünk el asztrológushoz, és kérdezzük meg, hogy mit válaszol Katarzyna. Mondtam, sokkal egyszerűbb lenne, ha időnként ellenőrizné az e-mailjeit, különben is, nemrég voltam, méghozzá egy sztárasztrológusnál, tíz év alatt négy ismerősöm ajánlotta egymástól függetlenül, úgyhogy amikor az ötödik ember is úgy kezdte, hogy tud egy szuper nőt, úgy hívják, hogy Dés Mari, akkor már tárcsáztam is a számát. Ám az én esetemben a katartikus élmény elmaradt, nekem a nő inkább ijesztő volt, kemény és szigorú, hiányzott belőle minden kedvesség. Leültem vele szembe, gyanútlanul bediktáltam az adataimat, te az előző életedben Albionban voltál udvarhölgy, rideg és megközelíthetetlen, jelentette ki minden átmenet nélkül, most is rettegsz az intimtástól. Te meg egy haláltáborban voltál kápó, kellett volna válaszolnom, így utólag visszagondolva, majd azonnal felállni és elhúzni onnan, ehelyett viszont maradtam, és görcsbe rándult gyomorral végighallgattam, hogy hány éves koromban váltak el a szüleim, meg hogy az iskolában jó voltam nyelvekből, szóval csupa új és meglepő információt, meg hogy ideje lenne végiggondolnom, hogy milyen vagyok mint nő. Jó, majd végiggondolom, makogtam, amikor lejárt az idő, szerencsére elég hamar, bár nem egészen értettem a feladatot, úgyhogy gyorsan hívtam is a Bónát, hogy azonnal mondja meg, hogy ő milyen mint férfi. Mi van, kérdezte, aztán azt mondta, hogy ne haragudjak, de ő most Egerben interjúzik, nem tud foglalkozni a hülyeséggel, és különben is örüljek, hogy tízezerből

megúsztam. A Czmór Ildinek viszont a Mari nagyon bejött, neki új szerelmet látott a munkahelyén, igaz, nem rögtön, hanem nagyjából két év múlva, ám neki ez az időpont túl távolinak tűnt, így miután saját bevallása szerint egy beosztottjában ráismert a beígért illetőre, kezébe vette az irányítást. Azt hiszem, csak nagy nehezen lehetett meggyőzni a pasit, hogy ne jelentse fel szexuális zaklatásért. Pedig higgyem el, hogy minden ráillett, még hozzá szóról szóra, magyarázza azóta is, ha találkozunk. Elhiszem, felelem ilyenkor.

Akihez ő akar menni, az egészen más, válaszolta Lepke, igaz, ő is Mária, csak Martinkó, meg nem sztár, viszont megbízható és hiteles, nyáron ismerte meg Siófokon az Aranyparton, ahol a nő számítógépével üldögélve várta a sorsukat firtató nyaralókat. Muszáj elkísérnem, nem lehetek ennyire önző, amikor itt van egy barátom a bajban, és különben is, neki most haladéktalanul meg kell tudnia, hogy vajon Kasia lesz-e a gyerekeinek, a kis Bogusławkának meg a Małgorzatának az anyja. Úgyhogy máris hívta az asztrológust, rábeszélte, hogy azonnal fogadjon minket, igen, tudja, hogy vasárnap este van, de vészhelyzetről van szó, különben is ketten jövünk, ő is jól jár, aztán mint törzsvendég az árat nyolcezerről négyre alkudta, és már indultunk is, a zuhogó esőben elindultunk valahová a Budapest-táblán kívülre.

Behagymáztam, köszöntött minket Martinkó Mária, amikor ajtót nyitott. Ötven körül járhatott, macskanadrágot viselt, és ujjatlan, rojtos szélű, Miki egeres tunikát, amit egy széles bőrvöv fogott át a derekán. A frizurája pont olyan volt, mint Edina Popnak, alias

Késmárki Marikának a Dschinghis Khan együttesből, csak enyhén lenőtt, platinaszőke árnyalatban, fülében két hatalmas arany Playboy-nyuszi csüngött, szóval mintha ebben a percben lépett volna ki a diszkóból úgy 1980 körül. Már megérte, hogy eljöttünk, gondoltam. A konyhában ültetett le bennünket, itt volt a számítógép, valamint egy borjú méretű fekete macska, akinek emberismeretében állítólag vakon lehetett bízni.

Az asztrológus Lepkével kezdte, arcizma sem rezdült, amikor többször tárcsázta a krakkói zeneakadémia számát, ahol Kasia éppen koncertet adott, hogy pontosan mikor született, Kogda tvaja Happy birthday to you, és akkor sem, amikor Lepke kifejtette, hogy úgy érzi, a sors egymásnak teremtette őket. Egybevetette születésnapjukat, megnézte, hány házasságjelölőjük van, és karmikus-e a kapcsolat. Nem, mondta végül, nem fog sokáig tartani, és gyereket sem lát. Sem lelki, sem fizikai szinten nem fog működni a dolog. Biztos, kérdezte Lepke, nem tudná még egyszer megnézni? Jól megnézte, felelte az asztrológus, de sajnos nem lehet az elefántot egyben megenni, de nem ám. Különösen, hogy ott van az az Uránuszka is a radixban, és hamarosan beköszön még a Mars is, hogy kezicsókolom, jó napot kívánok. Lehet, hogy ideig-óráig Lepke rá tudja majd erőltetni a kislányra az akaratát, de nem tuti a buli, nem tuti a buli. Igaz, lát egy nagy szerelmet, de csak úgy nyár környékére. Ez a lány nem az igazi, menjen a levesbe, tette hozzá.

Nekem se mondhat mást, fordult hozzám, miután bediktáltam a Tardos születési adatait. Nem, te nem vagy a háború árvája, folyatta, nem kell neked a Katica

bácsi, de nem ám. Ezt kifejtené kicsit bővebben, kértem, és nem mertem Lepkére nézni. Egy gyenge férfi, magyarázta, egy teddide-teddoda legényke. Akin uralkodsz, akinek nincs egy szava sem, egy Katica bácsi. Ezt a bácsit te bezártad a hetedik házba, és kész. Ennek a bácsinak hallgass volt a neve, és hiába kopogtatott a kapun, hogy most már ki szeretne jönni. Ez a bácsi ott van benn a hetedik házban, hiába kiabál, ott is marad, ennyi. Jobb, hogy vége, tette hozzá, hidd el. És az nem lehet, hogy újrameződik, érdeklődtem, hogy esetleg valahogy mégis sikerül kiszöknie? Ugyan már, felelte, hattyúk tava. Különben is, nálam is ott figyelt az Uránusz, fogta és elvitte, huss, azért lett olyan hirtelen vége. A kurva anyját ennek a geci Uránusznak, súgta oda Lepke. Viszont lát egy Mérleg férfit az életemben, folytatta a nő, még hozzá nagyon közel. Sőt mintha ez a mostani affér is azért ért volna véget, mert már mindjárt megérkezik ez a Mérlegke. Nem szeretem a Mérlegket, feleltem. Annyira nehezen döntenek.

Martinkó Mária látta rajtunk, mennyire elkeseredettek vagyunk, ezért néhány biztató szóval bocsátott bennünket utunkra. Nézzük, mondta. Sokan mennek hozzá abban a reményben, hogy szóról szóra megjósolja, hogyan teljesülnek be legtitkosabb vágyaik, amikor azonban nem ezt hallják, csalódottak lesznek, és őt hibáztatják, de nekünk sem mondhat mást, mint amit lát. Ne ragaszkodjunk ilyen makacsul a rosszhoz. Lehet, hogy még futunk ezekkel az emberekkel néhány kört, de attól nem lesz jobb. Ha százalékban kellene kifejeznie, mindkettőnk kapcsolata olyan harminc–hetven százalékos. Szóval van harminc százalék esélye, hogy

még minden jóra fordul, kérdeztem. Nagyjából igen, felelte Mária. Annyi pont elég, kiáltotta Lepke. Harminc százalék, az rengeteg, helyeseltém. Rég nem volt ilyen jó kedvem. Jobb lenne, ha elfelejtenénk őket, mondta búcsúzóul az asztrológus. Hetven százalék, hogy nem működik. De harminc, hogy igen, integettünk vissza, és a liftet meg se várva boldogan futottunk le a lépcsőn, ki a hideg, esős, decemberi éjszakába.

Útban hazafelé még beugrottunk az Odeonba, kivettük a *Veronika kettős életét* mint a lengyel kulturális gyorstalpaló első leckéjét, Lepke az első tíz perc után mély álomba zuhant, és most nekem sem tetszett annyira, mint tíz éve. Valahogy nekem is sikerült elaludnom, de aztán Lepke éjjel háromkor kiment vécére, amire persze felriadtam, meglepődve, gyomromban a görcscsel, hogy valami nem stimmel, hogy a Tardos nincs itt, és nem is hívott. Pár perc kellett, hogy tudatosuljon bennem, hogy azért nincs itt, és azért nem hívott, mert két hete kifejtette, hogy ő inkább mégis egyedül szeretne lenni, párkapcsolatra alkalmatlan, majd elutazott Berlinbe, és azóta semmit nem hallottam róla. Háromkor tehát hallgatni kezdtem az üzeneteimet, reggel már tájékoztattott a 172, hogy az egyenlegem 640 forint, napközben többször beszéltem Dórával, a kártyám viszont ennek ellenére nem merült le, pedig máskor jó, ha három napig kitart. Visszajött Lepke, látszott, nem érti, honnan jön a hang, lábujjhegyen járkált tétován ide-oda a szobában, mert azt hitte, alszom. Nem tudom pontosan, mire gondolhatott vagy mit kereshetett. Húúú, szólaltam meg egy idő után a sötétben, te tényleg elmebeteg vagy, felelte. Aztán SMS-eket kezd-

tem küldözni, megírtam például a jó Szűcs Lászlónak, hogy ő volt az egyetlen normális pasim, és ha tíz évvel ezelőtt tudom, hogy utána a magánéletem ilyen nyomasztó fordulatot vesz, haladéktalanul visszaadom az ösztöndíjat, és soha fel nem szállok arra a repülőre.

Több, rövid üzenetet küldtem Dórának is, kikértem a véleményét olyan dolgokról, hogy a Tardos mire gondolt, amikor megkapta az e-mailemet, jó, az e-mailjeimet, és ha csütörtökön komolyan gondolta, hogy kirúg, akkor még miért aludt itt, és miért jött velem pénteken moziba? Ráadásul egy olyan filmre, amit én választottam. Erre azt mondta, hogy mert semmi tétje nem volt, azért, de ez annyira kegyetlenül hangzott, hogy inkább azonnal elvetettük. A telefonom azonban még ezek után sem volt hajlandó lemerülni, úgyhogy végül felhívtam Lepkét, egymás mellett fektünk az ágyban, fogtuk egymás kezét, és telefonáltunk, amíg nagy nehezen végre lenullázódott a kártya.